

[Bernhard Baunsgaard.]

forening i Albertslund kan påpege disse skavanker, og at man sætter centraladministrationen i gang med at bekræfte, at disse oplysninger var korrekte. Det bruger man altså et år til, og nu, et år efter at man har lovet mig, at man vil tage fat på det med civilstanden, konstaterer man, at det også er meget indviklet. Man får en lille smule mistanke om, at enten fordeler man arbejdet forkert, eller også er man uønsket omstændelig i ministeriet, når man skal foretage den slags beregninger. Jeg gør igen opmærksom på, at dette er ganske alvorlige sager, fordi de er vel ikke almindelige, men alligevel så udbredte, at næsten alle skatteydere kender tilfælde, hvor de virker urimelige. Jeg må bede om, at man sætter fart på i arbejdet.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Ja, jeg kan kun sige, at vi sætter den fart på arbejdet, som vi har mulighed for, og jeg må understrege, at det jo er således, at vi er nødt til at udvise en vis sparsommelighed, endda en meget stor sparsommelighed, i den offentlige administration, og det betyder, at disponeringen over arbejdskraften på de forskellige områder naturligvis må afvejes også i forhold til de opgaver, som skal løses umiddelbart.

Jeg har derfor gjort den bemærkning, at der ikke er tvivl om, at det har bidraget til, at dette arbejde ikke er gået hurtigere fra hånden, end det er, men bidraget har også — og det tror jeg ikke hr. Bernhard Baunsgaard vil benægte — at disse områder og disse sammenhænge er overordentlig komplicerede. Hvor det drejer sig om sammenhængen mellem ydelser og indkomstdannelse har vi fået den foreløbige betænkning. Spørgsmålet om civilstandens betydning er både et spørgsmål, som det er vanskeligt at få en virkelig klarhed over, og det bliver selvfølgelig også vanskeligt at finde frem til løsninger på problemerne. Det fritager os ikke fra forpligtelsen til at søge at gøre det, men jeg tror ikke, det tjener noget formål — og det mener jeg da heller ikke hr. Bernhard Baunsgaard gjorde — at underkende den vanskelighed, der er i at udrede trådene i denne sammenhæng og få opstillet disse sammenhængsmodeller. Jeg ved, man har arbejdet

med det i andre lande, og dér er arbejdet også vanskeligt. Jeg tror ikke, det ville være klogt og fornuftigt, hvis vi forcerede arbejdet så meget frem, at de konklusioner, man nåede frem til, ikke ville vise sig at være holdbare, og at vi altså derfor fik et forkert grundlag at arbejde på. Derfor mener jeg, det må være administrationens opgave at sørge for, at de konklusioner, man når frem til, virkelig er holdbare.

Med hensyn til lovmodelarbejdet går jeg ud fra, men det er ikke et spørgsmål, jeg personlig har undersøgt, at samordningsudvalget også er bekendt med det arbejde, man har lavet i Ålborg. Jeg ved fra anden forbindelse, at man har interesseret sig for de erfaringer, man har gjort i Ålborg på forskellige områder, og det går jeg altså ud fra også er tilfældet her. Men jeg skal da gerne på den givne foranledning sikre mig, at man også gør sig bekendt med lovmodelarbejdet fra Ålborg kommunes side.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg takker for, at ministeren vil sørge for, at meddelelsen fra Ålborg bliver draget ind i arbejdet, hvis den ikke allerede er det, som ministeren sagde.

Jeg kan måske gøre opmærksom på de interessante ting, man vil kunne få frem, ved lige at nævne, at man i Ålborg har beregnet, hvad der ville ske, hvis personfradraget blev 55.000 kr. Man er dér nået til, da man jo fortsat har kommuneskatter, at udskrivningsprocenten over de 55.000 kr. skulle være 95,9 pct. for at klare Ålborgs udgifter. Det er dog oplysninger, som ville fremme diskussionen og hæve niveauet her ved at få visse ting fastslået.

Måtte jeg så sige om ministerens håb om, at vi var enige om, at man skulle vise sparsommelighed, at det er vi. Men ministeren ved jo også godt, at undertiden kan man spare sig endnu fattigere, og jeg er bange for, at hvis vi sparer på undersøgelser og klargørelser af denne slags problemer, så sparer vi os først fattige.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Jeg vil gerne sige, at jeg er helt enig med hr. Bernhard Baunsgaard i det synspunkt, at hvis man sparer på undersøgelser og tilsvarende, så sparer man på en forkert måde.